

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Davida Krysky a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobci: a) P. K.
b) R. K.
bytem X
zastoupeni advokátem JUDr. Zdeňkem Hrabou
sídlem Kamlerova 795/9, 251 01 Říčany

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2023, č. j. 000751/2023/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou dne 22. 3. 2023 do datové schránky soudu domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2023, č. j. 000751/2023/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil usnesení Městského úřadu Kolín, odboru životního prostředí a

zemědělství, (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 31. 10. 2022, č. j. MUKOLIN/OZPZ 81314/22-GI (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím vodoprávní úřad podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastavil řízení ve věci žádosti žalobců o vydání souhlasu podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném do 22. 12. 2023 (dále jen „vodní zákon“) k vyvazovacímu plovacímu molu umístěnému na vodní ploše Sandberk, ukotvenému na břehu vodní plochy na pozemku p. č. 1383 v k. ú. a městě Kolín (dále jen „sporné molo“ a „kotevní pozemek“).

Obsah žaloby

2. *V prvním žalobním bodu žalobci namítali vady řízení. Vodoprávní úřad v prvostupňovém rozhodnutí podle nich svévolně změnil petit jejich žádosti, kterou ve skutečnosti žádali o povolení sporného mola jakožto plovacího zařízení coby druhu plavidla podle § 9 odst. 4 písm. d) zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě, ve znění účinném do 28. 2. 2023 (dále jen „zákon o vnitrozemské plavbě“). V textu žádosti žalobci totiž doslovně uvedli následující: „žádost o povolení plovacího zařízení tvaru mola, o celkových rozměrech 2 m x 5 m , ocelové konstrukce na plastových plovácích se pochozí plochou ze šalovacích desek a s přístupovou lávkou o rozměrech 0,8 m x 4,5 m, mobilně připojovanou k okům na břehu, a sloužícího ke kotvení malých plavidel. Pozemky vodní plochy, na které je plovací zařízení situováno, jsou ve vlastnictví žadatelů, stejně jako jsou vlastníky nebo oprávněnými osobami z věcného břemene či jiných právních důvodů k přístupovým pozemkům k lávce. Plovací zařízení je druhem plavidla podle § 9 odstavce 4 zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě, ve znění pozdějších předpisů. Plovací zařízení není vodním dílem ve smyslu ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb. o vodách, ve znění pozdějších předpisů, neboť toto plovací zařízení není ‚stavbou, která slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem.‘ Pouze stavby sloužící k těmto účelům mohou být vodními díly. Plovací zařízení nemá žádné negativní účinky na okolí a nevyžaduje zřízení žádných trvalých nebo dlouhodobých dočasných staveb, či výrobků plnících takovou funkci, jakou obvykle plní stavby , nevyžaduje ani zřízení staveb cest a parkoviště na pozemku přilehlého břehu . Souhlasné stanovisko k umístění tohoto neevidovaného plovacího zařízení vydala Státní plavební správa dne 29.6.2021 pod sp.zn. 5158/PH/21.“*
3. Vodoprávní úřad navíc rozhodl až po urgenci ze dne 19. 9. 2022 několik měsíců poté, co bylo zahájeno řízení. Žalovaný se tím dostatečně nezabýval a pouze uvedl, že nedodržení lhůty 30 dnů podle § 71 odst. 3 správního řádu nezakládá nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.
4. *Ve druhém žalobním bodu žalobci rozporují, jakým způsobem správní orgány posoudily splnění podmínek pro zastavení řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. S ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, nemělo být řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, protože žádost nebyla zjevně právně nepřipustná. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se navíc neopírá o otázku přípustnosti žádosti, nýbrž o její meritorní posouzení. Žalobci ví, že soud nemůže v souvislosti s přezkumem napadeného rozhodnutí posuzovat předmět zastaveného řízení, nicméně i tak pro úplnost namítají, že na kotevním pozemku se nikdy nenacházelo vodní dílo, nýbrž plovací zařízení (molo) v podobě ocelové*

konstrukce na plastových plovácích s plochou ze šalovacích desek o rozměrech 2 m x 5 m a s přístupovou lávkou o rozměrech 0,8 m x 4,5 m toliko mobilně *ad hoc* připojovanou ke kovovým okům na břehu sloužící ke kotvení malých plavidel.

5. Mylné je dle žalobců tvrzení žalovaného, že o tom, co bude považováno za vodní dílo, rozhoduje vodoprávní úřad, a že není vadný závěr vodoprávního úřadu, že se jedná o vodní dílo podle § 55 odst. 1 písm. f) vodního zákona. Přivazování plovoucího zařízení (např. hausbótu) ke kotvě na břehu z něj totiž nečiní stavební objekt a vodní dílo. V tom je logika prvostupňového rozhodnutí absurdní. Sporné molo je umístěno v souladu se souhlasným stanoviskem Státní plavební správy ze dne 29. 6. 2021, zn. 5158/PH/21, na kotevním pozemku, který včetně přístupových pozemků vlastní žalobci. Plovoucí zařízení je druhem plavidla podle § 9 odst. 4 písm. d) zákona o vnitrozemské plavbě, a proto není vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 vodního zákona.
6. Žalobci považují za nepravdivé i tvrzení žalovaného, že nepodali žádost o povolení stavby, za niž vodoprávní úřad sporné molo mylně považuje. Řídíce se chybným poučením vodoprávního úřadu žádost podali dne 13. 7. 2021 na tiskopisu žádosti o stavební povolení k vodním dílům (§ 15 odst. 1 vodního zákona) včetně dvou vyhotovení projektové dokumentace. Vodoprávní úřad přesto o žádosti meritorně nerozhodl a vrátil její přílohy žalobcům.
7. Žalobci trvají na tom, že je vyloučeno, aby sporné molo bylo plovoucím zařízením a současně i stavbou z hlediska zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „stavební zákon“). Nově vznikající stavby jsou v souladu s § 506 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) součástí pozemku, a proto nemohou být „postaveny“ na hladině vodní plochy či být součástí dna vodní nádrže, na níž plovou.
8. Žalobci uzavřeli, že vodoprávní úřad v rozporu s § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu neposoudil procesní přípustnost žádosti, nýbrž na základě jejího věcného posouzení zastavil řízení proto, že „*objekt vodního díla*“ je již proveden a že souhlas vodoprávního úřadu nelze vydat zpětně. To je ale podle žalobců názor nepodložený právní normou. Sporné molo není vodním dílem, přičemž správní orgány nemohou právní předpisy aplikovat v rozporu s jejich zněním (§ 2 odst. 1 správního řádu).

Vyjádření žalovaného a replika žalobců

9. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Předeslal, že v dané souvislosti proběhlo řízení o odstranění stavby, ve kterém nebyla podána žádost o dodatečné povolení, a proto bylo vydáno rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, proti němuž se žalobci odvolali. Podle žalovaného budou žalobci moci žádat o řádné povolení stavby až po jejím odstranění.
10. Žalovaný zrekapituloval definice plovoucího zařízení [§ 9 odst. 4 písm. d) zákona o vnitrozemské plavbě] a vodního díla [§ 55 odst. 1 písm. f) vodního zákona] a právní úpravu udělení souhlasu vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona a povolování vodních děl podle § 15 odst. 1 vodního zákona.
11. S ohledem na ortofotomapu z katastru nemovitostí považuje žalovaný za nesporné, že sporné molo je již vybudováno. Připomněl též, že žalobci v podání ze dne 17. 5. 2021 výslovně uvedli, že prosí o kladné stanovisko k umístění sporného mola, které bude upevněno „přístupovou lávkou k pevnému rámu zakotvenému do břehového pozemku a

lanky zakotvenými do dalších úchytů v břehovém pozemku“ a že žalobci podali dne 16. 2. 2021 žádost o souhlas podle § 17 vodního zákona, ve které zaškrtnuli, že se jedná o stavbu na pozemku koryta vodního toku (žalovaný učinil součástí podání snímek této vyplněné kolonky, v níž jsou ovšem slova „ke stavbám a“ přeškrtnuta a je ponecháno slovo „zařízením“).

12. Vodoprávní úřad dle žalovaného vycházel z obsahu žádosti o povolení stavby a zařízení podle § 17 vodního zákona. Z úřední činnosti věděl, že již bylo rozhodnuto o odstranění nepovolené stavby. Z logiky věci lze přitom souhlas udělit jen před započítáním stavby. S ohledem na závěry NSS v odst. 18 rozsudku ze dne 8. 2. 2023, č. j. 1 As 154/2022-56, je žalovaný toho názoru, že je právně nemožné povolit něco, což ji bylo, byť zatím nepravomocně, nařízeno odstranit. K žádnému správnímu uvážení vodoprávního úřadu tak nedošlo, jelikož nepřípustnost žádosti podle § 17 vodního zákona byla zřejmá.
13. *Žalobci v replice* nesouhlasí s vyjádřením žalovaného, protože nežádali o povolení stavby, ale o souhlas s umístěním plovoucího zařízení (sporného mola) podle § 17 vodního zákona, tedy o něco, co je právně velmi dobře možné a v praxi vodoprávních úřadů ve Středočeském kraji běžně povolováno. O žádosti o umístění plovoucího zařízení dosud žádné řízení nebylo vedeno a nebylo ani vydáno meritorní rozhodnutí, natožpak pravomocné. Názor žalovaného, že sporné molo je vodním dílem a že rozhodnutí o odstranění vodního díla tvoří překážku věci rozhodnuté, neobstojí. Navíc se překážka věci rozhodnuté podle § 48 odst. 2 správního řádu vztahuje pouze na pozitivní rozhodnutí, a nikoliv na negativní (např. o nevyhovění žádosti). Správní řád tedy nebrání tomu, aby po zamítnutí první žádosti správní orgán té následující vyhověl (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. II. ÚS 752/18).
14. Dle žalobců je podstatou napadeného rozhodnutí snaha o výklad neurčitého právního pojmu „vodní dílo“, tedy nikoliv správní uvážení. K tomuto odkázali na článek JUDr. Michala Mazance *„Neurčité právní pojmy, volné správní uvážení, volné hodnocení důkazů a správní soud“* v Bullentinu advokacie č. 4/2000 a na rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, č. 1633/2008 Sb. NSS, dle kterého (ve skutečnosti jde o citaci díla J. Vedral: *Správní řád - komentář*. Polygon, 2006, str. 315 a násl., k níž se NSS v tomto rozsudku hlásí) *„[ž]ádost může být kvalifikována jako zjevně nepřípustná, pokud při jejím posuzování nebude správní orgán muset uplatňovat správní uvážení, resp. vykládat neurčité právní pojmy. V takovém případě by podle ustanovení § 45 odst. 3 postupovat nešlo a správní orgán by musel žádost posuzovat meritorně a teprve na základě proběhlého správního řízení ji případně zamítnout rozhodnutím podle § 67 odst. 1.“*

Podstatný obsah správního spisu

15. Žadostí ze dne 16. 8. 2022 žalobci (patrně prostřednictvím datové schránky) požádali u vodoprávního úřadu o souhlas podle § 17 vodního zákona. Ve formuláři vyplnili, že žádost podávají pro souhlas s umístěním zařízení (slova „ke stavbám a“ přeškrtnuli) na pozemku, na němž se nacházejí koryta vodních toků [§ 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona]. V kolonce věnované základnímu popisu zařízení (slovo stavby opět přeškrtnuli) popsali sporné molo jako „*plovoucí zařízení*“ s přístupovou lávkou mobilně připojovanou k okům na břehu sloužící ke kotvení malých pravidel. Výtisk elektronického podání ve správním spise však zjevně nezachycuje celý text popisu (velikost rámečku se při tisku nepřizpůsobila rozsahu vloženého textu, který ve viditelné části doslovně včetně chyb odpovídá citaci v žalobě), je tedy možné, že popis odpovídal citaci v textu žaloby (viz odst. 2 shora).

16. V příloze žádosti žalobci doložili údaje z katastru nemovitostí včetně ortofotomapy, na níž je patrné, že se v daném místě již molo (s přivázanou lodí) nachází. Příložena je i kopie žádosti žalobce a) ze dne 17. 5. 2021, v níž žádá vodoprávní úřad o kladné stanovisko k umístění sporného mola na kotevním pozemku s kopií podacího lístku k záslce vodoprávnímu úřadu podané dne 13. 7. 2021 a s přílohami v podobě žádosti žalobce a) o stavební povolení k vodnímu dílu podle § 15 vodního zákona ze dne 14. 5. 2021 nazvanému „molo plovoucí zařízení“ za účelem „kotvení mého rekreačního malého plavidla“ a projektové dokumentace zhotovené autorizovaným inženýrem pro vodohospodářské stavby ze dne 17. 5. 2021. Podle technické zprávy budou u mola uvázány malé rekreační plavidlo nebo malá rekreační plachetnice a sporné molo bude demontovatelné a upevněné přístupovou lávkou k pevnému rámu zakotvenému do břehového pozemku a lanky zakotvenými do dalších úchyťů v břehovém pozemku. Z technického výkresu je patrné, že dřevěná lávka na ocelových jeklech je z jedné strany přišroubována šrouby M16x80 ke konstrukci plochy mola a z druhé strany k dvěma ocelovým tyčím zabetonovaným ve dvou betonových základech o půdorysu 40 x 40 cm vetknutých celou svou výškou 70 cm pod povrch břehového pozemku. Spojení lávky umožňují kyvný pohyb v reakci na změnu výšky vodní hladiny. Samotná plocha mola je nadnášena šesti připevněnými plastovými plováky.
17. Příložena je i první strana stanoviska Státní plavební správy – pobočky Praha ze dne 29. 6. 2021, zn. 5158/PH/21, z níž se podává, že k umístění sporného mola Státní plavební správa nemá námitky a že je právně kvalifikuje jako plovoucí zařízení podle § 9 odst. 4 zákona o vnitrozemské plavbě.
18. Po upozornění zástupcem žalobců dne 19. 9. 2022, že ještě nebylo rozhodnuto o žádosti, vodoprávní úřad dne 31. 10. 2022 vydal **prvostupňové rozhodnutí**, v jehož výroku sporné molo označil za plovoucí zařízení a definoval je za pomoci jeho popisu v technické zprávě, přičemž řízení zastavil ke dni 1. 11. 2022 z důvodu, že je žádost zjevně právně nepřijatelná, protože sporné molo je již provedeno a k provedenímu objektu se již zpětně souhlas vodoprávního úřadu nevydává. Sporné molo navíc podléhá povinnosti požádat o povolení vodního díla ve vodoprávním řízení podle § 15 odst. 1 a § 55 odst. 1 písm. f) vodního zákona. Vzhledem k tomu, že proběhlo řízení o odstranění stavby, v němž nebylo využito práva požádat o dodatečné povolení, bylo vydáno rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, proti kterému bylo podáno (dosud neprojednané) odvolání. V odůvodnění vodoprávní úřad doplnil, že „[s]ouhlas vodoprávního úřadu stanovuje pouze podmínky k realizaci objektu a nemůže řešit zákonem chráněné zájmy účastníků řízení a požadavky veřejnoprávních orgánů.“ Řízení o vydání vodoprávního souhlasu „sleduje zejména ochranu zájmů vodního práva, nikoliv majetkoprávní zájmy, zájmy stavbou a provozem dotčených subjektů a územního plánu.“
19. Žalobci se bránili odvoláním, v němž argumentovali v zásadě totožně jako v nyní podané žalobě.
20. Dne 24. 1. 2023 žalovaný vydal **napadené rozhodnutí** (doručené zástupci žalobců téhož dne). V něm konstatoval, že vodoprávní úřad nezměnil petit žádosti. Plovoucí zařízení je sice druhem plavidla podle zákona o vnitrozemské plavbě, ale pokud jsou součástí sporného mola i přístupová lávka a břehové betonové kotvící objekty, je třeba tyto navzájem propojené části posuzovat jako jeden stavební objekt k plavebním účelům, tj. vodní dílo podle § 55 odst. 1 písm. f) vodního zákona. Nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí do 30 dnů (§ 71 odst. 3 správního řádu) pak nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Pokud vodoprávní úřad reagoval na žádost žalobce a) ze dne 13. 7. 2021 sdělením, že se jedná o

stavbu vodního díla podle § 15 odst. 1 vodního zákona a následně zahájil řízení o odstranění stavby, je evidentní, že žádost ze dne 16. 8. 2022 o souhlas podle § 17 vodního zákona musel vyhodnotit jako právně nepřipustnou. Souhlas podle § 17 vodního zákona se totiž vydává jen ke stavbám, které se nepovolují podle § 15 odst. 1 vodního zákona. V § 17 vodního zákona sice není uvedeno, že souhlas vodoprávního úřadu nelze vydat zpětně po provedení záměru, ale z formulace zákona je zřejmé, že o něj musí být požádáno ještě před provedením stavby, instalací zařízení či zahájením činností, které by mohly ovlivňovat vodní poměry. Pokud je takový záměr proveden před vydáním vodoprávního souhlasu, je to důvod pro uložení opatření k odstranění závadného stavu nebo pro zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby.

Posouzení žaloby

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, neboť s tímto postupem žalobci souhlasili a žalovaný se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud přitom dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná.
22. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě bez uvedení konkrétních údajů zmínil, že ohledně sporného mola mělo být vydáno rozhodnutí o nařízení odstranění stavby v řízení, na které bez uvedení spisové značky poukázal i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soudu je známo, že proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby žalobci podali dne 24. 4. 2023 správní žalobu, o níž zdejší soud vede řízení pod sp. zn. 51 A 30/2023, tj. v jiném složení senátu. V tamní věci žalobci namítají, že sporné molo není vodním dílem, nýbrž plovoucím zařízením, a proto nemůže být odstraněno jako stavba. I v nynější věci je tato otázka významná pro posouzení, zda byla žádost žalobců o vodoprávní souhlas podle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona skutečně zjevně právně nepřipustná podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, nebo zda měla být věcně projednána.
23. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 2. 2023, č. j. 124967/2022/KUSK (vydaným cca 1 měsíc po nyní napadeném rozhodnutí), zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 10. 8. 2022, č. j. MUKOLIN/OZPZ 77688/22-GI (vydané cca 1,5 měsíce před vydáním prvostupňového rozhodnutí v této věci), kterým vodoprávní úřad podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídil odstranění sporného mola jakožto nepovolené stavby. Z toho vyplývá, že ke dni vydání nyní napadeného rozhodnutí neexistovalo pravomocné rozhodnutí o nařízení odstranění sporného mola, kterým by byl žalovaný podle § 73 odst. 2 správního řádu vázán, nicméně správní orgány byly i tak povinny dbát vzájemného souladu svých postupů (§ 8 odst. 1 správního řádu). Soud rozhoduje podle právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a proto nemůže k rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2023 přihlídnout, jelikož toto rozhodnutí žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nemohl znát. Napadené rozhodnutí bude proto nyní přezkoumáno zcela nezávisle na pozdějších právních závěrech žalovaného v tamním řízení.
24. *V rámci první skupiny žalobních bodů* žalobci namítali, že vodoprávní úřad svévolně změnil petit žádosti tak, že žádost o vodoprávní souhlas s umístěním plovoucího zařízení posuzoval jako žádost o vodoprávní souhlas s umístěním vodního díla. Zde soud ve výroku prvostupňového rozhodnutí ověřil, že sporné molo je v něm popsáno jako „...plovoucí

zařízení – vyvazovací molo k vyvazování plavidel...” a že teprve poté následuje závěr vodoprávního úřadu, že se jedná o vodní dílo podle § 15 odst. 1 a § 55 odst. 1 písm. f) vodního zákona. Samotný popis sporného mola v prvostupňovém rozhodnutí odpovídá jeho popisu v technické zprávě projektové dokumentace, která byla k podané žádosti přiložena. Vodoprávní úřad tedy reflektoval, že žalobci v žádosti označili sporné molo za plovoucí zařízení ve smyslu § 9 odst. 4 písm. d) zákona o vnitrozemské plavbě, a hodnotil je v souladu s jeho technickým popisem v přílohách žádosti. Odlišná právní kvalifikace záměru, k němuž se žádost vztahovala, pak neznamena, že by byl petit žádosti nějak pozměněn. Vodoprávní úřad rozhodně není vázán právní kvalifikací předpokládanou žadateli, nýbrž o takové otázce si musí učinit vlastní závěr v souladu s platnou právní úpravou.

25. Pokud jde o namítanou délku řízení, podle § 71 odst. 3 správního řádu platí, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo je-li o zvlášť složitý případ, b) nutná k provedení dožadání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.
26. Žalobcům lze dát za pravdu, že ať již žádost podali dne 17. 8. 2022 (což plyne z razítka vodoprávního úřadu s údajem „Došlo“), nebo datovou schránkou již předchozího dne, jak uvedli v podání ze dne 23. 9. 2022 (z důvodu nepřiložení elektronického identifikátoru podání tato skutečnost ze správního spisu není patrná), pokud o ní vodoprávní úřad rozhodl až dne 31. 10. 2022, rozhodl opožděně, tj. zjevně po uplynutí lhůty 30 dnů. Jedná se nicméně pouze o lhůtu pořádkovou, která je relevantní z hlediska ochrany před průtahy v řízení. Překročení této lhůty nemá vliv na zákonnost takto opožděně vydaného správního rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 As 42/2019-50, nebo ze dne 29. 3. 2012, č. j. 4 Ads 165/2011-151). Námitky první části žalobních bodů jsou tedy nedůvodné.
27. Ve druhém žalobním bodu žalobci namítali, že jejich žádost nebyla zjevně právně nepřipustnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, protože úvaha, zda sporné molo je vodním dílem nebo plovoucím zařízením, je již meritorním posouzením (navíc nesprávným), a protože žádný právní předpis nevylučuje si pro umístění plovoucího zařízení na pozemku koryta vodního toku dodatečně obstarat vodoprávní souhlas podle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona i poté, co již bylo na kotevní pozemek umístěno.
28. Podle § 45 odst. 3 správního řádu platí, že žádost nesmí být zjevně právně nepřipustná. Takovou žádost správní orgán neprojedná a řízení zastaví dle § 66. Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni.
29. Klíčový je výklad pojmu „zjevná právní nepřipustnost“. Jeho interpretaci se NSS věnoval již ve více svých rozhodnutích, přičemž uvedl, že „za zjevně právně nepřipustnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu] je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování“ (rozsudek ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, č. 1633/2008 Sb. NSS). Za zjevně právně nepřipustnou žádost ve smyslu § 45 odst. 3 správního řádu, podle něhož správní orgán řízení zastaví, je tak možné považovat jen podání žádající provedení něčeho, co není právně možné nebo k čemu není žadatel vůbec oprávněn. Rozhodnutím o zastavení řízení je správní řízení ukončeno dříve, než dojde k věcnému posouzení žádosti. Potom však též podřazení určité skutkové podstaty

fakticky pod pojem zjevné právní nepřipustnosti musí být „nabílední“, tedy bezrozporné a bez nutnosti složitější úvahy správního orgánu, kterou by bylo třeba argumentačně osvětlovat v odůvodnění usnesení o zastavení řízení. Dále pak právní úprava musí být zřejmá, bezrozporná, bezmezerovitá a její aplikace nesmí vyvolávat jakékoli složitější interpretační otázky. Nepřipustnost žádosti musí být jednoznačně patrná již ze samotné právní úpravy bez dalšího, to jest bez nutnosti užití jakýchkoli interpretačních úvah a pomůcek (bez odkazů na judikaturu či na prameny doktrinálního výkladu). Nepřipustnost sama pak bude mít zásadně charakter procesní, může spočívat typicky v nesplnění procesních předpokladů – příkladem může být zjevný nedostatek procesní způsobilosti žadatele (viz rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2020, č. j. 3 Ads 95/2018-58).

30. Pokud jde o argument žalovaného, že sporné molo je vodním dílem, soud uznává, že rozřešení této otázky nemusí být v řadě případů zřejmé a výkladově nekonfliktní, aby opravňovalo vodoprávní úřad k označení žádosti za zjevně právně nepřipustnou. Vždy závisí na podobě objektu, který je předmětem podané žádosti, neboť vedle případů zjevných zde může být řada případů hraničních, jejichž posouzení si vyžádá složitější úvahu, již zákon nepřipouští činit v rámci usnesení o zastavení řízení. Na druhou stranu nelze popřít, že k učinění takového závěru nebylo třeba provádět dokazování, jelikož sporné molo, k jehož umístění byl žádán souhlas, bylo dostatečně popsáno nejen slovně, ale i graficky v projektové dokumentaci připojené k žádosti. Jednoznačné také je, že pokud by sporné molo skutečně bylo vodním dílem, nelze jeho umístění řešit souhlasem podle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona.
31. Podle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona je třeba souhlas vodoprávního úřadu ke stavbám, zařízením nebo činnostem, *k nimž není třeba povolení podle tohoto zákona*, které však mohou ovlivnit vodní poměry, a to ke stavbám a zařízením na pozemcích, na nichž se nacházejí koryta vodních toků, nebo na pozemcích s takovými pozemky sousedících, pokud tyto stavby a zařízení ovlivní vodní poměry.
32. Podle § 15 odst. 1 vodního zákona je k provedení vodních děl, k jejich změnám a změnám jejich užívání, jakož i k jejich zrušení a odstranění třeba povolení vodoprávního úřadu.
33. Podle § 115 odst. 1 vodního zákona, pokud tento zákon nestanoví jinak, postupují vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl a vodohospodářských úprav.
34. Pokud by sporné molo spadalo pod definici vodního díla, § 15 odst. 1 vodního zákona by nutně vyžadoval pro jeho umístění vydání povolení (eventuálně ohlášení, ovšem do věcného rozsahu souvisejících § 15b a § 15c vodního zákona vodní mola zjevně spadat nemohou). Z toho by pak plynula právní nepřipustnost žádosti o vydání požadovaného souhlasu, neboť ten nelze vydat ke stavbám a zařízením vyžadujícím povolení vodoprávního úřadu.
35. Ustanovení § 55 odst. 1 vodního zákona definuje vodní díla jako stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem, přičemž tuto definici doplňuje demonstrativním výčtem typů vodních děl po písm. a) až l).
36. Výčet obsahuje pouze tyto kategorie vodních děl: a) přehrady, hráze, vodní nádrže, jezy a zdrže, b) stavby, jimiž se upravují, mění nebo zřizují koryta vodních toků, c) stavby vodovodních řadů a vodárenských objektů včetně úpraven vody, kanalizačních stok,

kanalizačních objektů, čistíren odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizací, d) stavby na ochranu před povodněmi, e) stavby k vodohospodářským melioracím, zavlažování a odvodňování pozemků, f) *stavby, které se k plavebním účelům zřizují v korytech vodních toků nebo na jejich březích*, g) stavby k využití vodní energie a energetického potenciálu, h) stavby odkališť, i) stavby sloužící k pozorování stavu povrchových nebo podzemních vod, j) studny, k) stavby k hrazení bystřin a strží, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak, a l) jiné stavby potřebné k nakládání s vodami povolovanému podle § 8.

37. V odst. 3 téhož § 55 je pak připojen ještě negativní výčet, podle něž se za vodní díla nepovažují zejména jednoduchá zařízení mimo koryta vodních toků na pozemcích nebo stavbách k zachycení vody a k jejich ochraně před škodlivými účinky povrchových nebo podzemních vod, vodohospodářské úpravy, terénní úpravy, bezodtokové jímky včetně přítokového potrubí, vnitřní vodovody a vnitřní kanalizace, vodovodní a kanalizační přípojky, průzkumné hydrogeologické vrty, další zařízení vybudovaná v rámci geologických prací a vrty k využívání energetického potenciálu podzemních vod, pokud nedochází k čerpání nebo odběru podzemních vod.
38. Z ustanovení vodního zákona tak plyne, že mola v pozitivním ani negativním výčtu jmenovitě obsažena nejsou, přičemž mola nespádají ani pod jeden z výslovně pojmenovaných účelů vodních děl. Nelze však mít žádných pochyb o tom, že spadají pod definici v § 55 odst. 1 písm. f) vodního zákona, tj. že jsou zřizována k plavebním účelům v korytě vodního toku nebo na jeho břehu. Sporné molo je skutečně zřízeno na břehu vodní plochy a má sloužit plavebním účelům (jako místo uzpůsobené ke stání plavidel). Plavbou se totiž podle § 2 písm. b) zákona o vnitrozemské plavbě rozumí nejenom pohyb plavidla, ale i stání plavidla na vodní cestě, přičemž vodní cestou se podle písm. a) téhož ustanovení rozumí nejen vodní tok, ale i jiný útvar povrchové vody, na kterém lze provozovat plavidla. Podmínkou ovšem je, že se zároveň musí jednat o stavbu, což je třeba hodnotit s ohledem na odkaz v § 115 odst. 1 vodního zákona podle stavebního zákona.
39. Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.
40. A právě v tomto bodě mohou vznikat šedé zóny, v nichž není jednoduché a nelze na první pohled určit, zda ten který objekt je stavbou nebo něčím jiným (zde přichází do úvahy především plovoucí zařízení jakožto druh plavidla).
41. V této souvislosti lze odkázat na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2023, č. j. 54 A 28/2022-31, č. 4516/2023 Sb. NSS, kde se soud zabýval tím, zda může být stavbou hausbót a vývaziště. Vývazištěm se ve smyslu § 2 písm. j) zákona o vnitrozemské plavbě rozumí místo vybavené vyvazovacím zařízením určené pro stání plavidel pomocí úvazů, což přesně odpovídá popisu sporného mola v technické zprávě přiložené k žádosti žalobců. Soud ve zmíněném rozsudku uzavřel, že „[z]ákon o vnitrozemské plavbě a jeho prováděcí vyhláška č. 223/1995 Sb. představují speciální veřejnoprávní úpravu plavidel, a to včetně plovoucích zařízení jakožto plavidel postrádajících vlastní pohon a zařízení pro ovládání, která vylučuje použití stavebněprávní regulace jak na jejich „umístění“ (zakotvení,

vyvázání), tak i z pohledu účastenství jejich vlastníka v jiných řízeních podle stavebního zákona, dokud neztratí povahu plavidla v zásadě trvalým znehybněním. (...) vývaziště může být stavbou podle stavebního zákona, ale také nemusí. Obdobně jako hausbót, pokud jen plave na hladině a je k břehu přivázáno lany, řetězy či jiným relativně snadno rozpojitelným způsobem, je plavidlem a vymyká se režimu stavebního zákona. Pokud by však bylo vývaziště pevně spojeno s břehovým pozemkem nebo s kůly zaraženými do dna říčního pozemku, pak by se jednalo o stavbu ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona.“ (zvýraznění doplněno soudem pro účely nyní projednávané věci).

42. V tomto případě se ovšem podle soudu žalovaný nepohyboval v takové šedé zóně, nýbrž právní kvalifikace sporného mola jakožto stavby vodního díla byla zjevná. Tato zjevnost je způsobena tím, že žádost žalobců ze dne 16. 8. 2022 se podle připojeného seznamu příloh opírala o příloženou projektovou dokumentaci, přičemž z její výkresové části bez jakýchkoliv pochyb vyplývá, že součástí konstrukce mola jsou i dva betonové základy o půdorysu 40 x 40 cm vetknuté celou svou výškou 70 cm pod povrch břehového pozemku, k nimž (resp. k ocelovým tyčím v nich zabetonovaným) je zbytek konstrukce přišroubován. Ani textová část – ať již technická zpráva projektové dokumentace nebo samotný text žádosti (základní popis, jenž je v plném rozsahu citován v žalobě) – neuvádí, že by konstrukční prvky nacházející se na souši nebyly součástí záměru, k němuž je žádán souhlas podle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona. Ze skutečnosti, že plovoucí část sporného mola má být ke břehu (vedle připojení lávkou) přivázána též nerezovými lanky o průřezu 5 mm vedoucími k okům na břehu, nebo z vynechání zmínky o betonových základech ve slovním popisu sporného mola ve vlastní žádosti, nelze vyvozovat, že by tato část konstrukce nebyla předmětem žádosti, jestliže žádost odkazuje na projektovou dokumentaci, která slovně hovoří o upevnění „přístupovou lávkou k pevnému rámu zakotvenému do břehovému pozemku“ a graficky tyto betonové základy jako součást záměru zachycuje. Za takové situace by musel text žádosti nebo alespoň projektová dokumentace výslovně uvádět, že betonové základy nejsou předmětem žádosti a že jejich znázornění má jen ilustrativní charakter, tj. je jen ukázkou možného ukotvení.
43. Výsledek montážní a stavební technologie, který je spojen pevnými základy se zemí, přitom soud považuje za zcela nepochybný případ stavby ve smyslu stavebního zákona, a tedy u stavby sloužící k vyvázání plavidel o případ vodního díla podle § 55 odst. 1 písm. f) vodního zákona. Stavby s betonovými základy nejsou případem shora zmiňované šedé zóny, o které by bylo možné uvažovat spíše v situacích, kdyby ukotvení do břehového pozemku mělo méně trvalý charakter nebo kdyby předmětem žádosti nebyla samotná betonová konstrukce a byl by spor s ohledem na povahu spojení, zda předmět žádosti je relativně volně připojeným plavidlem nebo již relativně pevně spojenou přístavbou (třeba i plovoucí).
44. Odkaz žalovaného na to, že součástí sporného mola je i lávka spolu s břehovými betonovými kotvicími objekty a že je namístě jej posuzovat jako jeden celek coby vodní dílo dle § 55 odst. 1 písm. f) vodního zákona, je tedy (i přes svou stručnost) nejen jasným, ale též adekvátním vysvětlením toho, proč žalovaný dospěl k závěru, že je žádán souhlas k umístění vodního díla, které však vyžaduje povolení vodoprávního úřadu, což je skutečně zjevně právně nepřípustné.
45. Druhým důvodem uváděné zjevné právní nepřípustnosti pak je podle správních orgánů skutečnost, že je žádáno vydání souhlasu dle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona k umístění objektu, který již ve skutečnosti na kotevním pozemku stojí. To, že sporné molo na kotevním pozemku bylo umístěno ještě před podáním žádosti, dokládá i k této

žádosti doložená ortofotomapa z katastru nemovitostí. Žalovaný přitom tvrdí, že to byl důvod pro vydání rozhodnutí vodoprávního úřadu nařizujícího odstranění nepovolené stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) a odst. 2 stavebního zákona. S tímto přístupem se ovšem soud neztotožnil.

46. Správní orgány totiž přehlíží, že byla podána žádost o souhlas dle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona, a nikoliv o vydání stavebního povolení k existujícímu vodnímu dílu. Žalovaný ani vodoprávní úřad nemůže sám bez součinnosti žalobců překvalifikovat takovou žádost na žádost o stavební povolení. Není sporu, že takovou žádost o souhlas nelze úspěšně podat ke stavebnímu dílu, a proto pro projednání takové žádosti ani nelze ve smyslu § 115 odst. 1 vodního zákona subsidiárně aplikovat stavební zákon.
47. Vodní zákon přitom skutečně neobsahuje žádné ustanovení, jež by bránilo vydání souhlasu podle § 17 k existujícím stavbám, zařízením nebo činnostem. Nelze ani argumentovat systematickým výkladem, jako v případě stavebního zákona, který stavby zřízené bez předchozího schvalovacího aktu stavebního úřadu (byl-li v době jejich zřízení zákonem vyžadován) jednoznačně podrobuje režimu řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení dle § 129 stavebního zákona, čímž nepřímou vylučuje možnost je v souladu se zákonem povolit v běžném stavebním či územním řízení. Vodní zákon totiž sám (a ani za pomoci subsidiární aplikace správního řádu) žádnou právní úpravu komplexně řešící osud takových staveb, zařízením nebo činností uskutečněných bez předchozí ingerence vodoprávního úřadu neobsahuje. Soud přitom postrádá dostatečně silné argumenty pro to, aby takový stav bylo možné považovat za nezamýšlenou mezeru v právní úpravě, jež by si vyžadovala analogickou aplikaci postupů podle § 129 stavebního zákona. Za daného právního stavu tedy soud ve shodě se žalobci postrádá jakoukoliv právní normu, jež by znemožňovala vést řízení o žádosti podle § 17 vodního zákona i ve vztahu k objektům již dříve realizovaným. Jinými slovy, k takovým stavbám, zařízením nebo činnostem je možné cestou žádosti podle § 17 vodního zákona dosáhnout jejich „dodatečného“ odsouhlasení vodoprávním úřadem. To přitom ale neznamená, že by vodoprávní úřad byl vůči takovým objektům zcela bezzubý.
48. Podle § 110 odst. 1 vodního zákona vodoprávní úřady kontrolují dodržování ustanovení vodního zákona a předpisů podle něj vydaných a v rozsahu své působnosti ukládají opatření k odstranění zjištěných závad. Podle odst. 2 téhož ustanovení jsou vodoprávní úřady povinny v rozsahu své působnosti kontrolovat, zda jsou dodržována jimi vydaná rozhodnutí a opatření obecné povahy.
49. Ustanovení § 110 odst. 1 vodního zákona je z hlediska teorie správního práva obecnou policejní klauzulí, která slouží k tomu, aby správní orgán mohl v mezích své působnosti účinně reagovat na různé pro zákonodárce předem zpravidla ne vždy dostatečně předvídatelné situace při ochraně veřejného zájmu (blíže viz HOETZEL, Jiří. *Československé správní právo. Část všeobecná*. reprint původního vydání z roku 1934, Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, s. 13-15, kapitola *Police*; ze soudobé právní doktríny viz rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 3. 2013, stížnost č. 73175/10, ve věci *Rappaz proti Švýcarsku* a judikatura tam uvedená). Vodoprávní úřad proto může podle § 110 odst. 1 vodního zákona ukládat povinnosti pouze v nezbytně nutném rozsahu a za účelem prosazování veřejných zájmů chráněných vodním zákonem a souvisejícími předpisy. Má-li k dispozici jinou pravomoc, která je vymezena konkrétně, musí primárně využít tuto pravomoc a postup podle § 110 odst. 1 vodního zákona využít až jako poslední možnost.

50. V případě umístování např. plovoucích zařízení (za něž patrně žalobci ve své žádosti sporné molo považují) bez souhlasu vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona ovšem nepřichází v úvahu rigidní postup podle § 129 odst. 2 stavebního zákona ani žádný jiný, který by umožňoval dosáhnout nápravy nezákonného stavu [řízení o přestupku podle § 116 odst. 1 písm. e) nebo § 125a odst. 1 písm. e) vodního zákona může sice k nápravě motivovat, avšak nikoliv ji prosadit]. V úvahu proto přichází právě aplikace § 110 odst. 1 vodního zákona, na základě něž vodoprávní úřad může nařídít dočasné odstranění (vzhledem k tomu, že plovoucí zařízení jakožto plavidla představují kategorii více či méně mobilních objektů, které je možné je různě přesouvat po vodě, popř. i po souši) plovoucího zařízení z místa úvaziště až do doby, než bude pro jeho umístění vydán souhlas vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona. Případně lze uvažovat i o mírnějším postupu, kdy vodoprávní úřad formou opatření k nápravě stanoví toliko nezbytná omezení či pokyny pro provoz plovoucího zařízení do doby, než meritorně rozhodne o žádosti o vodoprávní souhlas podle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona. V návaznosti na případné zamítnutí žádosti o vodoprávní souhlas pak může vodoprávní úřad rovněž podle § 110 odst. 1 vodního zákona nařídít trvalé odstranění plovoucího zařízení, s jehož umístěním nedal souhlas. Vodoprávní úřady navíc mohou pro § 110 odst. 1 vodního zákona nalézt případně i další možná využití při zajišťování veřejného pořádku vůči plovoucím zařízením, která byla umístěna bez jejich souhlasu podle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona. Soudu nyní nepřísluší tyto rozličné situace předjímat.
51. Nesprávnost druhého důvodu uváděné nepřipustnosti žádosti však nemá vliv na zákonnost (výroku) napadeného rozhodnutí, neboť již samotná skutečnost, že bylo žádáno o vydání souhlasu podle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona ke stavbě vodního díla, dostačovala k vyhodnocení takové žádosti jako zjevně právně nepřipustné. I druhý žalobní bod je tak ve výsledku nedůvodný, jelikož vodoprávní úřad nepochybil, jestliže řízení o žádosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu pro její zjevnou právní nepřipustnost.
52. Soud pouze pro úplnost uvádí, že i kdyby snad přece jen bylo namíste považovat právní kvalifikaci sporného mola jakožto vodního díla za nikoliv zjevnou (soud nicméně za překážku zjevné právní nepřipustnosti nepovažuje nutnost použití většího množství právních norem, jež na sebe vzájemně odkazují, ani užití neurčitých právních pojmů tam, kde řešený případ zjevně spadá do nesporného jádra takového pojmu, tj. skutkové okolnosti se nepohybují v okrajové šedé zóně), nelze mít jakýchkoliv pochyb o tom, že by žádost žalobců, nedošlo-li by k její změně se souhlasem vodoprávního úřadu ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu, musela být zamítnuta. I z toho důvodu nedává dobrý smysl napadené rozhodnutí rušit, resp. pokud by tak soud z formálních důvodů učinil, bylo by patrně namíste žalobcům v takovém případě postupem podle § 60 odst. 8 s. ř. s. nepřiznat právo na náhradu nákladů řízení, jelikož materiálně vzato by se o úspěchu na jejich straně hovořit nedalo.
53. Konečně soud dodává, že patrně není vyloučeno, aby žalobci požádali o souhlas podle § 17 odst. 1 písm. a) vodního zákona k umístění takového mola, jež by jako celek bylo samonosným plovoucím zařízením a které by zamýšleli připevnit ke břehu snadno oddělitelným způsobem (např. lany s okem), a to ke stavbám, jež by zamýšleli na břehu umístit v souladu se stavebním zákonem ve volném režimu (samozřejmě pokud se na ně jako na součásti dřívějšího většího celku nevztahuje již vydané rozhodnutí o odstranění stavby), nebo např. k zatlučeným kolíkům (tj. upevňovacím bodům nesplňujícím definici stavby a nepodléhajícím stavebnímu zákonu) anebo ke stromům. Takovou žádostí by vodoprávní

úřad byl povinen se věcně zabývat, třebaže by dosud nebylo vykonáno rozhodnutí o odstranění stavby sporného mola. Demontáž plovoucích částí sporného mola by bylo možné považovat za dílčí naplnění uložené povinnosti odstranit stavbu, přičemž není vyloučeno, aby takto odstraněné části byly použity jako plovoucí zařízení – vývaziště nepodléhající regulaci vodních děl.

Závěr a náklady řízení

54. Ze shora uvedených závěrů soudu je tedy zřejmé, že žaloba je jako celek nedůvodná. Proto ji soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. O náhradě nákladů účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalovaný pak nemá v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. na náhradu nákladů řízení nárok, protože mu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné další náklady nevznikly. Soud tudíž rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. března 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu